Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΛΑΘΗΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11ον — Ἐν Ἀθήναις, 31 Ἰουλίου 1904 — Ἔτος 26ον — Ἀριθ. 33

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια.)

Ἦτο τόσον ἀπροσδόκητος ἡ φράσις ἐκείνη τῆς Φρόσως, ὥστε ἡ μητέρα δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως. Ἐσκέφθη ὀλίγον, καὶ ἔπειτα εἶπε:

— Ἀληθινά, τὸ ἤθελες μὲ τὴν καρδιά σου, νὰ ἐμέναμε πάντα μαζί;

— Μά... δὲν εἶμαι βεβαία. Κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω τί θέλω!

Ἡ μητέρα πάλιν ἐμειδίασε μὲ πολλὴν καλωσύνην. Πόσον καλὰ ἐζωγράφιζε τὸν ἄστατον χαρακτῆρα τῆς Φρόσως ἡ ἀπάντησίς της! Καὶ αὐτὴ δὲν ἐγνώριζε τί ἤθελε· ἔλεγε καὶ ἔκαμνε ὅ,τι της ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν, χωρὶς νὰ τὸ ζυγιάζῃ μὲ τὴν ζυγαριὰ τῆς κρίσεως.

Ἡ μαμμὰ ἔκαμε νεῦμα τοῦ Μαρίου ν' ἀπομακρυνθῇ, καὶ ὅταν ἔμεινε μόνη μὲ τὴν ἐξαδέλφη μας, ἡ συνομιλία των ἐξηκολούθησε μὲ περισσοτέραν οἰκειότητα. Ἡ Φρόσω ἦτο ἀκέμη ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀνησιῶν, ποὺ της εἶχε βάλῃ ἐπὶ τοῦ μυαλοῦ ἡ περίφημη «θεία Βαρβάρα», — ἡ ὁποία ἐφάνη πῶς ἤξευρε τόσον καλὰ τὸν κόσμον, ἀφοῦ δὲν ἐτόλμησε νὰ συνοδεύσῃ τὴν ἀνεψιάν της εἰς τὸ σπίτι τῶν «ἀντιδίκων», ἀλλὰ ἔμεινε εἰς τὸν Πειραιᾶ. Δὲν ἤργησεν ὅμως ἡ μητέρα μας νὰ διαλύσῃ ὅλους τοὺς φόβους τῆς Φρόσως, ὅτι τάχα ἐμεῖς τὴν ἐθεωρούσαμεν ἐχθράν μας, διότι ἤρχετο νὰ παραλάβῃ τὴν περιουσίαν της. Τῆς ἔδωσε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι πολὺ μεγαλήτερα καὶ πολυτιμότερα ἀγαθά, καὶ ἀπὸ τὸν πύργον καὶ ἀπὸ τὸ μεγάλο περιβόλι, καὶ ἀπὸ τὰ δάση καὶ ἀπὸ τὰ χωράφια, καὶ ἀπὸ τὰ σπίτια τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ χρήματά της, ἦσαν ἡ φιλία καὶ ἡ ἀγάπη τῶν νέων της συγγενῶν, ὅτι αἱ ἀπολαύσεις τῆς καρδίας καὶ τῆς ψυχῆς ἀποτελοῦν τὴν ἀληθινὴν εὐτυχίαν, — ἀλλὰ δὲν ἀγοράζονται μὲ χρήματα. Ἡ Φρόσω, ὅσον τὴν ἤκουε, τόσον συνεκινεῖτο, τόσον ἠσθάνετο ν' αὐξάνῃ σιγὰ-σιγὰ μέσα στὴν καρδιά της ἡ συμπάθεια πρὸς τὰ ἐξαδέλφια της, ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη πρὸς τὴν μητέρα μας.

— Ὤ! τί καλὴ ποὺ εἶσθε! τῆς εἶπε. Τώρα πραγματικῶς ἐννοῶ γιατί ἤθελα νὰ μείνω μαζί σας...

— Δυστυχῶς δέν μου φαίνεται εὔκολον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἡ θεία σου Βαρβάρα εἶνε κηδεμών σου· καὶ ἀμφιβάλλω, μὲ τὴν ἰδέαν ποὺ ἔχει γιὰ μᾶς, ἂν θὰ σε ἀφίσῃ... Ὁπωσδήποτε, ἐμεῖς ἔχομεν ἀκόμη προθεσμίαν ἑνὸς μηνὸς νὰ μείνωμεν ἐδῶ... Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα μένεις, ἂν θέλῃς, μαζί μας, — θὰ περάσῃς ὡραῖα, καὶ ἡ ἐξοχὴ θὰ σε ὠφελήσῃ, — καὶ ἔπειτα, ποιὸς ξεύρει τί εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ ἕως τότε...

Τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ κατέβησαν εἰς τὸ προκύλιον τοῦ πύργου. Ὁ ἥλιος εἶχε δύσῃ πλέον, ἀλλὰ ἡ σελήνη εἶχεν ἀνατείλῃ πρὸ πολλῆς ὥρας, καὶ μὲ τὸ γλυκὺ φῶς της παρέτεινε τὸ δειλινόν.

Κάτω εἴμεθα συναγμένα ὅλα τὰ παιδιά. Ὁ Βρασίδας ἔπαιζε τὸν κυνηγητὸ μὲ τὴ Λιλίκα, ὁ Πέτρος καὶ ἡ Ἀγνὴ ἐλάθηντο εἰς ἕνα πάγκον κ' ἐμιλοῦσαν σὰν μεγάλοι συζητητοὶ μὲ χαριτωμένην σοβαρότητα, ὁ Μάριος παρέκει ἐξεφύλλιζεν ἕνα βιβλίον, κ' ἐγώ... ἐσυλλογιζόμουν τὴν ἐξαδέλφη μου.

Τὴν εἶδα νὰ προβαίνῃ μαζὶ μὲ τὴ μαμμὰ, καὶ τόσον εὔμορφα τὸ φεγγάρι ἐφώτισε τὸ πρόσωπόν της, τόση γλύκα ἔκαμπε εἰς τὰ ὡραῖά της μαῦρα μάτια, ὥστε ἐσηκώθην ἀμέσως καὶ ἐπλησίασα.

Ἡ Φρόσω, χωρὶς πολλὸς διατυπώσεις, μὲ ἀγκάλιασε καὶ μ' ἐφίλησε. Ἐγὼ τῆς ἀπέδωσα τὸ φίλημα. Τόση συγκίνησις μὲ εἶχε κυριεύσῃ ἀπὸ αὐτὸ τὸ δεῖγμα τῆς ἀγάπης, ὥστε δὲν ἤξευρα τί νὰ 'πῶ. Σὰν νὰ εἶχα γλωσσοδέτην...

— Νὰ καὶ ἡ Ἀγνή! εἶπα ἐπὶ τέλους.

Εἶχε σηκωθῇ ὀρθὴ καὶ μας ἐκύτταζε, τὸ κολό μας τὸ κορίτσι, μὲ τὸν ἀριστερὸν λιχανόν του στηριγμένον εἰς τὸ σγονάκι του, σοβαρό, σὰν νὰ ἐδίστασε νὰ πλησιάσῃ.

— Ἔλα λοιπὸν καὶ σύ,

« Ψέμματα λές! ἐσύ... ἐσὺ εἶσαι.» (Σελ. 258, στήλ. γ.)

Ἀγνή! τῆς ἐφώναξα διὰ νά τὴν ἐνθαρρύνω.

Ἤλλαξε χίλια χρώματα τὸ προσωπάκι της.

— Μπορῶ νἀρθῶ; εἶπε.

— Ἐννοεῖται! τῆς ἐφώναξεν ἡ Φρόσω. Ἄχ! Ἀγνή μου, πόσο λυποῦμαι ποῦ πτρεφέρθηνα ἔτσι. . . Δέν το ἤθελα κ' ἐγώ. . . Δὲν εἶσαι κακιωμένη μαζί μου, αἴ;

Ἡ Ἀγνὴ δέν την ἄφισε νὰ εἰπῇ περισσότερα. Τῆς ἐσφάλησε τὸ στόμα μὲ τὰ φιλιά της. Ἔμειναν ἀρκετὴν ὥραν ἀγκαλιασμένες· καί, ὅταν ἐχωρίσθησαν, εἰς τὰ μάτια τῆς ἐξαδέλφης μου ἔλαμπαν δύο διαμάντια — δύο δάκρυα χαρᾶς . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ο ΦΟΒΟΣ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, εἰς τὸ τραπέζι ἐπεράσαμεν πολὺ εὐχάριστα. Τὰ γέλια που ἐκάμαμεν, ὅταν ἡ Φρόσω μᾶς διηγήθη διάφορα ἀστεῖα ἐπεισόδια τοῦ ταξειδίου της ἀπὸ τὴν Βλαχίαν, — δὲν περιγράφονται. Καὶ μὲ πόσην δεξιότητα διηύθυνε τὴν συντροφιά μας ἡ μητέρα! Σὰν νὰ την εἴχαμεν πάντα στὸ σπίτι μας τὴν ἐξαδέλφη μας, καὶ ὄχι σὰν νὰ την ἐβλέπαμεν πρώτην φοράν. Μόνον αἱ ὑπηρέτριαι, τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ της, ἔρριχναν κάτι περίεργα καὶ φοβισμένα βλέμματα· ἀλλὰ ἐν αὐστηρὸν βλέμμα τῆς μητέρας ἤρκεσε διὰ νά τας ἀναπαλέσῃ εἰς τὴν τάξιν.

Μετὰ τὸ φαγητόν, ἐβγήκαμεν πάλιν εἰς τὸν κῆπον, ὅπου ἔκαμα ἕνα μικρὸν γύρον μὲ τὴν ἐξαδέλφην μου. Ἔπειτα τὴν ὡδήγησα εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἐγὼ ἐπήγκινα ἐμπρὸς κ' ἐκρατοῦσα τὴν λάμπα. Καθὼς ἐπερνούσαμεν ἀπὸ τὸν διάδρομο, εἶδα ἀνοικτὴν τὴν θύραν τῆς πινακοθήκης, κ' ἐστάθηκα νά την τραβήξω νὰ κλείσῃ. Ἡ λάμπα ἐφώτισε μίαν πλευρὰν τοῦ δωματίου κ' ἐφάνησαν τὰ ἔργα τῆς ζωγραφικῆς, τὰ ὁποῖα ἦσαν κρεμασμένα εἰς τὸν τοῖχον.

— Ὦ! τί ὡραῖες εἰκόνες! ἐφώναξεν ἡ Φρόσω. Στάσου λίγο, καϊμένη Δέσποινα, νά τες 'δῶ.

— Μὲ τὸ φῶς τῆς λάμπας δὲν θὰ 'δῇς τίποτε σχεδόν. . . Ὁπωσδήποτε, ρίξε μιὰ ματιά, καὶ αὔριον τὸ πρωὶ ἐρχόμαστε μαζί, καὶ σου ἐξηγῶ τί εἶνε καθεμία. . .

Ἐστάθηκα εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου, καὶ ὕψωσα ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου τὴν λάμπαν. Τὰ δύο παράθυρα τοῦ δωματίου ἦσαν κλειστά, καὶ τὸ ἀσθενὲς φῶς τῆς λάμπας μου ἔκαμνε νὰ φαίνωνται σὰν σκεπασμένα μὲ ὀμίχλην τὰ ζωγραφισμένα πρόσωπα καὶ τὰ ὡραῖα τοπία μέσα εἰς τὰ χρυσᾶ πολυτελῆ πλαίσιά των.

Ἡ Φρόσω ἐστάθη δίπλα μου κ' ἐκύτταζεν ὀλόγυρα· ἔξαφνα μοῦ εἶπε μὲ σιγανὴν φωνήν, ἡ ὁποία ἔτρεμε λιγάκι:

— Ὁ πατέρας μου. . . Τὸ ἤξευρα πῶς τον εἴχατε ἐδῶ. . .

Ἐστάθη, ἐσήκωσε ὑψηλὰ τὰ μάτια καὶ ἐκύτταξε τὴν προσωπογραφίαν τοῦ θείου Ἀνδρέα μὲ εὐλαβῆ προσοχήν· ἔκαμεν ἕνα κίνημα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ σταυρώσῃ τὰ χέρια της, ἀλλὰ πάλιν τὰ ἄφησε κρεμασμένα· ἐτοβήθη μήπως την περιγελάσω ἐγώ — μοῦ εἶπεν ἀργότερα . . .

Ἔμεινα ἀκίνητη, διὰ νὰ μὴ διακόψω τὴν προσήλωσίν της. Ἀκίνητο σὰν μάρμαρο ἔμενε καὶ τῆς ἐξαδέλφης μου τὸ πρόσωπον. Τί νὰ ἐσκέπτετο ἄρά γε ἐμπρὸς στὴν εἰκόνα τοῦ πατέρα της;

Δὲν ἔβλεπα τὰ μάτια της, εἰδεμὴ ἴσως θὰ κατώρθονα νὰ παρακολουθήσω τὰς σκέψεις της.

Τέλος, ἐγύρισε νά μου ὁμιλήσῃ. Τί ἀλλόκοτα ὅμως μοῦ ἐφάνησαν τὰ λόγια της:

— Πολὺ ψηλά τον ἔχετε κρεμασμένο, εἶπε. Δὲν φθάνει τὸ χέρι, οὔτε μὲ τὴν καρέκλα. . .

Ἐσκέφθην ὅτι εἶχε μεγάλον πόθον στὴν καρδιά της νὰ φιλήσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ πατέρα της. Δι' αὐτὸ ἔσπευσα ν' ἀπαντήσω.

— Νά το ποῦμε τῆς μαμμᾶς αὔριο, νὰ βάλῃ νὰ κατεβάσουν τὴν εἰκόνα.

— Ὄχι! ὄχι! μοῦ ἐφώναξε μὲ ζωηρότητα. Νὰ μείνῃ ἐκεῖ που εἶνε, σὲ παρακαλῶ

Καὶ ὥρμησε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν πινακοθήκην. Τὴν ἠκολούθησα, ἔκλεισα καλὰ τὴν θύραν, καί, ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὰ δωμάτιά μας, τῆς ἔδωσα τὴν λάμπαν καὶ τὴν ἐκαληνύκτισα...

Τὸ πρωΐ, ὅταν ἐξύπνησα καὶ κατέβηκα εἰς τὸν κῆπον, ἤκουσα φωνὲς πρὸς τὸ σπιτάκι τῶν σκύλων. Ἐλησμόνησα νά σας εἰπῶ ὅτι εἴχαμεν εἰς τὸ κτῆμα τέσσαρας σκύλους ἐκλεκτούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἕνας ὁ Ἄφοβος, δανικῆς γενεᾶς, ἦτο μεγάλος καὶ ὡραιότατος. Αὐτὸς ἦτο ὅπως ἀνέφερα καὶ προηγουμένως ὁ ἀγαπημένος τῶν δύο διδύμων· ὅ,τι καὶ νά του ἔκαμναν στὰ παιχνίδια των, αὐτὸς ἐδείκνυε θαυμαστὴν ἀνεκτικότητα· ἀφοῦ τον ἔκαμναν καὶ ἄλογο καὶ τον ἐκαβαλλίκευαν!

Ἐπροχώρησα, καὶ εἶδα τὰ δίδυμα μὲ τὸν Ἄφοβον, καὶ τὴν Φρόσω μαζί των. Αὐτὸ μ' ἐχαροποίησε, διότι το ἐνέμισα σημεῖον μεγαλειτέρας οἰκειότητος μεταξύ των. Ἀλλὰ πόσον ἠπατώμην! Πάλιν εἶχεν ὑπερισχύσῃ ἡ παιδικὴ ἐχθροπάθεια πρὸς τὴν ξένην, πάλιν ὁ βίαιος χαρακτὴρ τῆς Φρέσως εἶχε κάμῃ τὰ δικά του!

— Ἄκου 'κεῖ τί λέει; ἐφώναζε ὁ Πέτρος Λέει πῶς εἶνε δικός της καὶ ὁ Ἄφοβος, καὶ θά τον κρατήσῃ!

— Ἐννοεῖται, δικός μου εἶνε! ἔλεγε μὲ θυμωμένην φωνὴν ἡ Φρόσω. Κι' αὐτός, καὶ οἱ ἄλλοι σκύλοι, καὶ ὅ,τι ἄλλο εἶνε ἐδῶ μέσα . . . Ἂν θέλετε, πάρτε μαζί σας αὐτὴ τὴ μαύρη μαλλιαρὴ σκύλα. . . τὸν Ἄφοβο ὅμως θά τον κρατήσω ἐγώ . . .

— Μά. . . ὄχι, διέκοψε τότε ἡ Ἀγνή. ἐνῷ ἀγκάλιαζε ἀπὸ τὸν λαιμὸν τὸν σκύλον, — ἐμεῖς τον ἀγαποῦμε, κι' αὐτός μᾶς ἀγαπᾶ . . .

— Ἔλα 'δῶ, Ἄφοβε! ἐφώναξε ἡ Φρόσω καὶ ἥρπασε ἀπὸ τὸ κολλάρο τὸν σκύλον. Θέλετε νὰ μού τον κλέψετε, αἴ; — ἐπρόσθεσε κατόπιν μὲ ἀρκετὴν δόσιν κακίας.

— Ψέμματα λές! ἐσύ. . . ἐσύ. . . εἶσαι. . . ἐφώναξε ὁ Πέτρος σφίγγων τοὺς γρόνθούς του.

— Τί εἶμαι; 'πές το λοιπόν!

Ὁ Πέτρος δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀποκαλέσῃ τὴν ἐξαδέλφην του «κλέφτραν». Ἔμεινε ἄφωνος. . . Τὴν στιγμὴν ἐκείνην με εἶδαν ἐπὶ τέλους πλησίον των. Ὁ Φρόσω ἐκρατοῦσε τὸν Ἄφοβον ἀπὸ τὸ κολλάρο καί τον ἐχαΐδευε. Καὶ αὐτὸς εἶχε πάρῃ κι' ὅλας τόσο θάρρος μαζί της, ὥστε ἐκουνοῦσε τὴν οὐρά του, καί της ἔγλυφε τὰ χέρια.

— Α! νὰ ἡ Δέσποινα! εἶπε ἡ Ἀγνή. Ἡ Δέσποινα θὰ 'πῇ ποιανοῦ εἶνε ὁ Ἄφοβος. . .

— Δέν μου λές, Δέσπαινα, ἠρώτησα μὲ ἔμφασιν ἡ Φρόσω, ἀπὸ ποῦ τον ἀγοράσατε αὐτὸν τὸν σκύλο;

Χωρὶς νὰ σκεφθῶ καθόλου, ἀπήντησα ἀμέσως τὴν ἀλήθειαν:

— Δέν τον ἀγοράσαμε. . . Μᾶς τὸν ἔχει χαρίσῃ ἕνας φίλος τοῦ πατέρα μας.

— Βλέπεις λοιπὸν πῶς εἶνε δικός μας! ἐφώναξε θριαμβευτικῶς ὁ Πέτρος Δέν τον ἀγοράσαμε μὲ τοὺς παράδες σου γιὰ νά μάς τον πάρῃς! . . .

Αὐτὸ ἦτο παραπολύ. Ἔξω φρενῶν ἔγινε ἡ καϊμένη ἡ Φρόσω. Ἔβλεπεν ὅτι τὰ ἐξαδέλφια της ἐπροτιμοῦσαν ἀπὸ αὐτὴν ἕναν σκύλον, καὶ εἶχε δίκαιον νὰ θυμώσῃ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ πάλιν νὰ ὑπενθυμίζῃ διαρκῶς εἰς τοὺς μικροὺς, ὅτι εἶνε δικά της ὅλα. . . Σὰν νὰ εἶχε 'δῇ στὸν ὕπνο της τὴν θείαν Βαρβάραν μὲ τὰς φιλοπόπτους συμβουλάς της! . . . Καὶ ἐξέσπασε στὰ κλάμματα πάλιν.

— Ἄχ! κακόποιβα ποῦ εἶσθε. Δέν μ' ἀγαπᾶτε! κ' ἐγὼ δέν σας θέλω πιὰ ἀδέλφια μου. . . Σᾶς μισῶ! νὰ φύγετε ὅλοι σας! ὅλοι σας! . . . Ἔλα ἐδῶ, Ἄφοβε. . . δέτε τον πῶς μ' ἀγαπᾷ αὐτὸς κ' ἔρχεται. Ἄχ! τὸ πουλάκι μου. Ἐσὺ θὰ μείνῃς μαζί μου!

Καὶ ἀπεμανρύνθη τρεχάτη, ἐνῷ ὁ Ἄφοβος. ἐλκυομένος ἀπὸ τὰ χάδια της, ἔτρεχε κατόπιν της μὲ χαρωποὺς πηδοῦς, νὰ παίξῃ μαζί της.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΑΛΑΤΕΙΑ τοῦ Συντάγματος, καὶ ἐσχάτως τὸ Ζάππειον, κατακλύζονται κάθε βράδυ ὑπὸ ἀπείρου πλήθους, ἀπολαμβάνοντος δωρεὰν τὰ θέλγητρα τοῦ κινηματογράφου. Κινηματόγραφος εἰς τὸ ὕπαιθρον δὲν ἔχει βέβαια πολλὴν ζωηρότητα καὶ δύναμιν· αἱ εἰκόνες του φαίνονται ἀμυδραὶ καὶ ὡς σβυσμέναι· ἔχει ὅμως τὸ προτέρημα νὰ γίνεται προσιτὸς εἰς ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ τον ἰδοῦν πληρώνοντες εἴσοδον, καὶ δυστυχῶς αὐτοὶ εἶνε πάντοτε οἱ περισσότεροι... Ποτὲ θέατρον βέβαια δὲν ἐχώρεσε τόσον πολὺν καὶ τόσον ποικίλον κόσμον, ὡς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον βλέπομεν εἰς τὰς πλατείας τὴν ὥραν τοῦ κινηματογράφου. Τὸ θέαμα ἔγινε πλέον δημοφιλές, νομίζω δὲ ὅτι οἱ ἀθηναῖοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, θὰ ἐλυποῦντο πολὺ ἂν ἔξαφνα τὸ ἐστεροῦντο...

Ἀλλὰ τώρα ποῦ ἔγινεν ἡ ἀρχή, φόβος δὲν ὑπάρχει· ἀπεναντίας ὑπάρχει ἡ ἐλπὶς ὅτι οἱ κινηματογράφοι θὰ πολυπλασιασθοῦν καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπαίθριοι καὶ ἀνέξοδοι, ὅπως εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς μεγαλοπόλεις, ὅπου ἡ ὡραία διασκέδασις χρησιμοποιεῖται πρὸ πολλοῦ διὰ τὰς ἐμπορικὰς ρεκλάμας, καὶ βγάζει τὰ ἔξοδά της ἀπὸ αὐτάς.

Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐκεῖ, αἱ κινούμεναι εἰκόνες, τὰς ὁποίας προβάλλει ὁ δημόσιος κινηματόγραφος εἶνε πάντοτε σχετικαὶ μὲ τὴν ρεκλάμαν, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖ. Παραδείγματος χάριν, μετὰ τὴν κωμικὴν παντομίμαν ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος δὲν εἰμπορεῖ τάχα νὰ κοιμηθῇ ἀπὸ τὰ κουνούπια, καὶ καταφεύγει εἰς χίλια μέσα ἀνωφελῆ καὶ ἀστεῖα, ἕως ὅτου εὑρίσκει τὴν ἡσυχίαν του καίων ἕνα κομμάτι Ζαμπιρόνι, — θὰ ἰδῆτε εὐθὺς τὴν ρεκλάμαν τοῦ καταστήματος, τὸ ὁποῖον πωλεῖ «τὸ ἀσφαλέστερον κατὰ τῶν κωνώσων σκεύασμα.» Ἐδῶ, μετὰ τὸ φανταστικὸν καὶ περιπετειῶδες ταξείδιον εἰς τὴν Σελήνην, θὰ ἰδῆτε . . . ὅτι τὰ καλλίτερα καπέλλα εὑρίσκονται εἰς τὸ τάδε πιλοπωλεῖον. Μία ἀτέλεια, ἡ ὁποία θὰ ἐκλείψῃ μὲ τὸν καιρόν, ὅταν θὰ μάθωμεν καὶ ἡμεῖς ἐδῶ νὰ κατασκευάζωμεν σειρὰς διὰ κινηματογράφον.

Πρὸς τὸ παρὸν αἱ σειραὶ αὐταὶ μᾶς ἔρχονται ἑτοιμοι ἀπὸ τὴν Εὐρώπην. Εἶνε μικροσκοπικαὶ καὶ ἀπειράριθμοι φωτογραφίαι, αἱ ὁποῖαι μεγεθύνονται διὰ φακοῦ καὶ προβάλλονται διαδοχικῶς, μὲ μεγάλην ταχύτητα, ἐπὶ τῆς λευκῆς ὀθόνης τοῦ κινηματογράφου.- Ἀλλὰ πῶς γίνεται αὐτό; Ἰδού. Ὑποθέσατε ὅτι σηκόνω τὸ χέρι μου. Ἡ κίνησις αὐτὴ ἀπαιτεῖ π. χ. ἓν δευτερόλεπτον. Ἂν ἔχω ἐμπρός μου μίαν φωτογραφικὴν μηχανήν, ἡ ὁποία νὰ εἰμπορῇ νὰ τραβᾷ τριάντα πλάκες τὸ δευτερόλεπτον, — καὶ ὑπάρχουν τοιαῦτα ἐνστανταν é, — θὰ ποκτήσω τριάντα φωτογραφίας μου, αἱ ὁποῖαι θὰ με παριστάνουν εἰς τὰς θέσεις, τὰς ὁποίας ἔλαβε τὸ χέρι μου δεκδοχικῶς, ἕως νὰ φθάσῃ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου. Ἐὰν ἰδῶ τὰς φωτογραφίας αὐτάς, ἀργά, μιαν-μίαν, δὲν θὰ ἰδῶ βέβαια τίποτε ἔκτακτον. Ἂν ὅμως κατορθώσω νὰ τας κάμω νὰ περάσουν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὴν μίαν κατόπι τῆς ἄλλης ἐντὸς ἑνὸς δευτερολέπτου, τότε θὰ ἰδῶ τὸ χέρι μου νὰ κινῆται. Καὶ διατί τοῦτο; Διότι, ἕνεκα τῆς μεγάλης ταχύτητος, τὸ ἴνδαλμα τῆς μιᾶς εἰκόνος δὲν προφθάνει νὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὸν ὀφθαλμόν, ἕως ὅτου ἐπέρχεται ἡ δευτέρα, ἡ τρίτη, ἡ τετάρτη κτλ. οὕτω δέ, ἐνῷ βλέπω τριάντα εἰκόνας, νομίζω ὅτι βλέπω μίαν μόνον, ἀλλὰ ζωντανήν, — κινουμένην μὲ τὰς ἰδίας κινήσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμνα τὴν στιγμὴν τῆς φωτογραφήσεως.

Ὁ κινηματόγραφος λοιπὸν στηρίζεται εἰς αὐτὴν τὴν ἰδιότητα τοῦ ὀφθαλμοῦ, — ὀπτικὴν ἀπάτην, ἂν θέλετε, — καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ μίαν φωτογραφικὴν μηχανήν, δυναμένην νὰ πέρνῃ τριάντα ἕως ἑξήντα φωτογραφίας τὸ δευτερόλεπτον, καὶ ἀπὸ μίαν προβλητικὴν μηχανήν, δυναμένην νὰ προβάλλῃ τὰς φωτογραφίας αὐτὰς εἰς τὸ ἴδιον χρονικὸν διάστημα.

Ὅλαι αἱ σκηναὶ καὶ αἱ παντομίμαι, τὰς ὁποίας βλέπετε ἐπὶ τῆς ὀθόνης, συνέβησαν πραγματικῶς, ἢ παρεσκευάσθησαν ἐπίτηδες ἐπὶ σκηνῆς θεάτρου, ἐφωτογραφήθησαν ἐφ' ὅσον ἐδιεδραματίζοντο, καὶ αἱ φωτογραφίαι των, μικραὶ καὶ ἀμέτρητοι, ἐπὶ ταινίας ὡς ἡ τοῦ τηλεγράφου, ἐφορμίζονται ἑκάστοτε εἰς τὴν μηχανὴν τοῦ κινηματογράφου καὶ προβάλλονται ὅπως εἴπαμεν.

Τὸ ταξείδιον εἰς τὴν Σελήνην παραδείγματος χάριν, — τὸ ὁποῖον ὅλοι ἐθαύμασαν, — δὲν εἶνε τῳόντι ἄλλο, παρὰ μία φανταισμαγορία, (féerie), διὰ τὴν ὁποίαν ἐχρησιμοποιήθησαν ὅλα τὰ σκηνικὰ μέσα καὶ τὰ μηχανήματα τελείου εὐρωπαϊκοῦ θεάτρου, καὶ τὴν ὁποίαν βλέπομεν διὰ τοῦ κινηματογράφου, ὅπως ἐὰν εἴμεθα εἰς τὸ θέατρον ἐκεῖνο! Δὲν λείπουν παρὰ τὰ χρώματα, τὰ λόγια, καὶ ἡ μουσική. Ὅσον διὰ τὰ λόγια, θὰ ἠμποροῦσαμεν νὰ τὰ κοῦσωμεν καὶ αὐτὰ δι' ἑνὸς φωνογράφου· ὑπάρχουν δὲ τώρα εἰς τὴν Εὐρώπην κινηματόγραφοι συνδυασμένοι μὲ φωνογράφους, οἱ ὁποῖοι κάμνουν θαύματα. Ὅσον διὰ τὰ χρώματα... αὐτὸ δὲν εἶνε δύσκολον νὰ γίνῃ μὲ τὸν καιρόν, τελειοποιουμένης τῆς ἐγχρώμου φωτογραφίας. Ποῖος εἰμπορεῖ νὰ φαντασθῇ τὰς ὡραίας ἐκπλήξεις, τὰς ὁποίας μᾶς ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΕΝΤΖΕΡΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΗΓΑΝΙ

(Σύγχρονος μῦθος)

Ἕνας ὁλοκλίνουργος τέντζερες, ἐνῷ ἐτραγουδοῦσε εὐθυμόπατα ἐπάνω στὴ φουδοῦ, ἐσκέφθη πῶς νὰ πειράξῃ ἕνα παλαιὸ καὶ μαυρισμένο τηγάνι, ποῦ ἐτηγάνιζε στὴ διπλανὴ φουδοῦ.

Ἦταν, βλέπετε, νέος ὁ τέντζερες, ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχε ἔλθῃ ἀπὸ τὸ ἐμπορικόν, καὶ δὲν ἐγνώριζεν ὅτι προορισμός του ἦτο νὰ δουλεύῃ ἐφ' ὅρου ζωῆς ἐπάνω στὴ φωτιά. Ἐκαμάρονε λοιπὸν καὶ ἔκαμνε τὸν καμπόσο, διότι ἦτο ἀμεταχείριστος ἀκόμη καὶ ἐλαμποκοποῦσε. Τὸ καϊμένο ὅμως τὸ τηγάνι εἶχε παραδουλέψῃ τόσα χρόνια, καὶ ἦταν γέριο καὶ μαυρισμένο.

—Μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε πιὰ καιρός σου νὰ πᾷς νὰ κρυφθῇς μέσα στὸ καρβουναριό, — εἶπε πειρακτικὰ ὁ τέντζερες.

— Ἐγὼ μάλιστα ὑποθέτω ὅτι θὰ με πετάξουν στὸ κάρρο τῶν σκουπιδιῶν, ἀπήντησε μὲ πραότητα τὸ τηγάνι· ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ κάμω ἀρκετὴ δουλειὰ ἀκόμη. Τηγανίζω κεφτέδες καὶ ψάρια ἔπως τα ἐτηγάνιζα πάντοτε· ὁ μόνος φόβος εἶνε μὴν ἀρχίσω νὰ τρέχω, διότι ἕως τώρα δυὸ φορὲς μ' ἐμπάλωσαν, — ἐπρόσθεσε μὲ ἕνα βαθὺν στεναγμόν.

Ὁ τέντζερες ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ καὶ νὰ γελᾷ.

— Μπαλωμένο λοιπὸν μοῦ εἶσαι!... Κύττα ἐμένα! Δὲν ἔχω οὔτε σημαδάκι.

— Θὰ χρτάσῃς καὶ σὺ ἀπὸ σημάδια καὶ κτύπους καὶ μαυρίλες. . . ὀρεξι νἄχῃς μονάχα! ἀπήντησε τὸ τηγάνι. Δὲν πρέπει νὰ γελᾷς μὲ τὸν χαλασμὸν που φέρνει ἡ ἡλικία. Ὅσο θὰ περνᾷ ὁ καιρός, τόσο θὰ γερνᾷς καὶ σὺ καὶ θ' ἀσχημίζῃς. Ἅμα δουλέψῃς, ὅσο ἐδούλεψα ἐγώ, θὰ μαυρίσῃς καὶ σὺ σὰν κ' ἐμένα.

Ὁ τέντζερες ἠσθάνθη ἀρκετὴν ἐντροπὴν διὰ τὰ ἄτοπα λόγια του, καὶ διέκοψε τὸ σφύριγμα, ἐνῷ τὸ τηγάνι ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν του καὶ ἔβγαλε ὡραιότατα τηγανισμένους τοὺς κεφτέδες, μὲ ὅλα τὰ γεράματά του...

Ὅταν γεράσῃ κανείς ὡς τίμιος καὶ πιστὸς ὑπηρέτης, εἶνε ἄξιος τιμῆς καὶ σεβασμοῦ, ὄχι περιφρονήσεως. Οἱ νέοι πρέπει νὰ σέβωνται τοὺς γέροντας, καὶ νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν των ὅτι, ἂν ζήσουν, θὰ γεράσουν καὶ αὐτοί, καὶ θὰ χάσουν τὴν ὡραιότητα τῆς νεαρᾶς ἡλικίας.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ ΖΗΛΙΑΡΗΣ

Ἡ Ἄννα, πρὸς χάριν τοῦ κυρίου Σπουργιτάκη, ὁ ὁποῖος ἦτον ζωντανὸ παιχνιδάκι, εἶχε παραμελήσῃ τὰ ἄλλα της παιχνιδάκια, τὲς κοῦκλές της. Πρώ την φορὰν τώρα ἐχάζευε. ἐμπρὸς σ' αὐτὸν τὸν κύριον, κάτι ἄλλο. Ἡ καινούρια κούκλα τὴν εἶχε γοητεύσῃ, πρῶτα-πρῶτα διότι ἐφαίνετο σὰν μικρούτσικο μωρουδάκι, καὶ δεύτερον διότι ἀνοιγόκλεινε τὰ μάτια της,—καὶ ὄχι ὅπως αἱ ἄλλες, ποῦ τὰ εἶχαν πάντα ἀνοικτά.

« Δέν το κουνῶ ἀπ' ἐδῶ !...»

Ὁ Σπουργιτάκης ἦτο μεγάλος πιά. Τὸν ἀγαποῦσε πάντα τὸ κοριτσάκι, ἀλλὰ δὲν ἐνόμιζεν, ὅπως ἄλλοτε, ὅτι ἔπρεπε νὰ του ἀφιερώνῃ ὅλες τὲς ὧρες ποῦ του ἐπερίσσευαν. Ἄλλην ὅμως ἰδέαν εἶχε ἐκεῖνο τὸ κακεμαθημένο καὶ πολὺ ζηλόφθονο πουλάκι! Τὸ ἔπιασε μιὰ κακία, — μὰ τί κακία! Κ' ἔκαμνε τὸ θυμωμένο ὁρκετὲς ἡμέρες, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ἡ θετή μητερούλα του τὸ γιατί, ὅταν ἕνα ἐπεισόδιον συνέβη καὶ ἐχειροτέρευσε τὰ πράγματα.

Ἡ Ἄννα εἶχε στολίσῃ, γιὰ τὴν κουκλίτσα της, μιὰ κουνίτσα πολὺ εὐμορφη, μὲ φουσκωτὰ στρωματάκια καὶ παπλωματάκια ἀπὸ τριανταφυλλιὰ μουσελίνα.

— Ὤ! τί ὡραία φωλίτσα!... ὡραιότερη καὶ ἀπὸ τή δική μου, ἐσκέφθη ὁ ζηλιάρης.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο, νὰ πάγῃ τὸ βράδυ ἡ Ἄννα νὰ κοιμίσῃ τὴ Λιλέττα, καὶ νὰ εὕρῃ ἀποκάτω ἀπὸ τὸ παπλωματάκι τὸν φίλο μας Σπουργιτάκη, μελαψὸ σὰν κατσαρίδα μέσα στὴν κρέμα...

— Ὤ! τὸν ἀδεκάριτο!... (Καλέ, τί νόστιμος!...) Μὰ ἐσύ, κύριε, ἔχεις τὸ κλουβί σου καὶ τὴ φωλίτσα σου... Ἄσε νὰ κοιμηθῇ ἐδῶ ἡ Λιλέττα...

— Κρεκρεκρέ... (Προφέρετέ το πολὺ γρήγορα.)

— Κάνε της τοὐλάχιστον λίγη θέσι!

— Κρεκρεκρέ... Κάκ! Κάκ! Δέν το κουνῶ ἀπ' ἐδῶ!... φωνάζει ὁ παληκαρᾶς μας.

— Αὐτὴ ἡ κούνια εἶνε τῆς Λιλέττας, καὶ ὄχι δική σου.

— Κρακρακρά!... Αἴ! μὰ αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται!... Ὅλα δικά της!... Τί εἶνε αὐτὴ ἐπὶ τέλους; Ἄς ἔρθῃ κοντά, ἂν κοτᾶ!... θὰ της ξαρριζώσω τὰ μαλλιά! θὰ της βγάλω τὰ μάτια!.. Κάκ! κάκ! κίχ!

Φρενιασμένος ἀπὸ τὴ ζήλεια, ἐφώναξε ἕνα σωρὸ φοβέρες ὁ σπουργίτης στὴ σπουργίτικη γλῶσσα.

Το κοριτσάκι ἀπλόνει τὸ χέρι γιὰ νὰ βάλῃ τὴ Λιλέττα μέσα στὴν κούνια... Πάτ! πάτ! τὴν ἀρχίζει ἐκεῖνος τσιμπιὲς στὰ δάκτυλα, καί — τόση μανία τον εἶχε πιάσῃ ἀπὸ τὴν πολλὴ ζήλεια! — κτυπᾷ μὲ τὴ μυτίτσα του νὰ βγάλῃ τὰ μάτια τῆς Λιλέττας, ἐκεῖνα τὰ μαῦρα μάτια, που ἀνοιγοσφαλοῦσαν σὰν ζωντανά!...

— Κακοῦργε! Δέν σ' ἀγαπῶ πιά!... Φύγε ἀπ' ἐδῶ, κακὸ πουλί!...

— Μάλιστα, θὰ φύγω, κακιὰ μαμμά, ἄπλαχνη! Θαρρεῖς πῶς θὰ κάτσω νὰ μ' ἔχῃς φυλαγωμένο, αἴ;... Ξέρω τί μοῦ 'παν οἱ φίλοι μου! Ἀφοῦ δέν μ' ἀγατᾶς πιά, φεύγω κ' ἐγώ... Ζήτω ἡ ἐλευθερία!

«Περνᾷ ἀπὸ τὸ παράθυρο.»

Καὶ δίνει μιὰ ὁ Σπουργιτάκης μας, ἀνοίγει τὰ φτερουγάκια του, περνᾷ ἀπὸ τὸ μισοανοιγμένο παράθυρο καὶ παίρνει τὸ φύσημά του στὸν ἀνοικτὸν ἀέρα.

Ἄχ! τί ὡραῖα! Νὰ σχίζῃ κανεὶς τὸν ἀέρα, καὶ νὰ πετᾷ πιὸ ἀψηλὰ καὶ ἀπὸ τὲς πιὸ ἀψηλὲς καμινάδες!... Ὁ Σπουργιτάκης μας δὲν εὑρίσκει καιρὸν οὔτε νὰ σκεφθῇ τίποτε... Σὰν μεθυσμένος, πετᾷ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, κ' ὕστερα κάθεται στὴν ἄκρη μιᾶς στέγης.

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Η ΜΑΡΤΙΝΙΚΑ

Ἐγλύτωσε καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Καὶ δὲν ἔμεναν πλέον πιρὰ τρεῖς λιμένες, ὅπου ὑπῆρχαν ἀκόμη φόβοι μήπως ἀναγνωρισθῇ. Ἡ τύχη ἕως τώρα τον εἶχε βοηθήσῃ, καὶ εἶχε πεποιθησιν εἰς τὸν καλόν του ἀστέρα, ὅτι ὅλα θὰ ἤρχοντο βολικὰ εἰς ἐκεῖνο τὸ περιπετειῶδες καὶ ἐγκληματικὸν ταξεῖδι...

Τὰ βουνὰ τῆς Μαρτινίκας εἶνε ἀρκούντως ὑψηλὰ καὶ φαίνονται ἀπὸ ἀπόστασιν ἑξῆντα περίπου μιλίων. Ἐπομένως, ἀφοῦ ἔφυγαν τὴν αὐγὴν ἀπὸ τὴ Δομινίκαν, δὲν ἦτο δύσκολον νὰ τὰ ἰδοῦν αὐθημερόν, πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο ἀνέφελος, ἡ θάλασσα ἐλομποκοποῦσε ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, καὶ μόλις ἦτο αἰσθητὴ ἡ κανονικὴ καὶ ὁμαλὴ φουσκοθαλασσιὰ που ἤρχετο ἀπὸ τὸν ἀνοικτὸν ὠκεανόν. Τὸ βαρόμετρον ἐδείκνυε σταθερῶς τὴν εὐδίαν.

Δὲν ἔπαιρνε λοιπὸν ὁ «Γοργὸς» περισσότερα ἀπὸ πέντε ἢ ἓξ μίλια τὴν ὥραν. Δι' αὐτὸ ὁ Χάρρης Μάρκελ διέτοξε ν' ἀνοίξουν τὰ παρίστια (κουρτελάτσες) τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ.

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ καὶ ὁ Μάγνος Ἄνδερς ἔσπευσαν πρῶτοι-πρῶτοι νὰ σκαλώσουν εἰς τὰ ἐξάρτια καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὰ δίζυγα ἐπάνω, νὰ σπρώξουν ἔξω τὰ δοράτια τῶν παπαφίγκων, ἐνῷ οἱ συμμαθηταί των ἐτραβοῦσαν ἀπὸ κάτω καὶ κατόπιν ἐστερέωναν τὲς σκότες.

Ἐπάνω εἰς τὸ κάσκαρο, καθήμενος ἀναπαυτικὰ εἰς μίαν πολυθρόνην πλεγμένην ἀπὸ βέργες λυγαριᾶς καὶ ἐφωδιασμένην μὲ ἕνα μαλακώτατο μαξιλάρι, ὁ Μέντωρ ἐκαμάρονε τοὺς νεαρούς του συμπλωτῆρας. Ὄχι πῶς δὲν ἀνησυχοῦσε, καθὼς τους ἔβλεπε νὰ πηγαινοέρχωνται ἐπάνω στὰς κεραίας, νὰ ἀναβαίνουν πέντε-πέντε τὲς σκαλιέρες! Τοὺς ἐφώναζε νὰ βαστοῦν καλὰ τὰ σχοινια, νὰ προσέχουν νὰ μὴν πέσουν. Καὶ ὅμως πολὺ τον διεσκέδαζε αὐτὴ ἡ φασαρία.

Δὲν εἶνε λοιπὸν παράδοξον ὅτι, τὴν στιγμὴν ποῦ οἱ δύο μαθητευόμενοι θαλασσινοὶ ἐσκαρφάλωσαν εἰς τὸ ἄκρον τῶν ἱστῶν, τοῦ ἐξέφυγαν, ἐμπρὸς στὸν Τζὼν Κάρπεντερ, τὰ ἑξῆς λατινικὰ λόγια:

— «Εἰκ ἴτουρ ἀδ ἄστρα...»

— Τί θὰ πῇ αὐτό, κύριε; ἠρώτησεν ὁ ναύκληρος.

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔτσι θὰ φθάσουν ἕως τὰ ἄστρα.

— Καὶ ποιος ἐταίριαξε αὐτὰ τὰ λόγια ἀράδα ἀράδα, τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο;

— Ὁ ὑπέροχος Βεργίλιος.

— Ἐγνώρισα ἕναν μαῦρον, ποὺ τον ἔλεγαν ἔτσι καὶ ἦταν μπαλαουρτζῆς (κυτωρὸς) σ' ἕνα καράβι τοῦ ὠκεανοῦ...

— Δὲν ἦταν αὐτός, φίλε μου...

— Τόσο τὸ καλλίτερο λοιπὸν γιὰ τὸν δικό σας τὸν Βιργίλιο, γιατὶ τὸν δικό μου... τὸν κρεμάσανε!

Ὁ ἄνεμος, ἂν καὶ ἐμετριάσθη κατὰ τὸ βράδυ, δὲν ἐκόπασεν ὅμως ἐντελῶς· ἐφαίνετο ὅτι ἔμελλε νὰ διατηρηθῇ ὅλην τὴν νύκτα. Ἤρχετο ἀπὸ τὰ βορειανατολικά, ἦτο λοιπὸν εὐνοϊκὸς διὰ τὸν «Γοργόν», ὁ ὁποῖος δὲν ἐμάζευτε τὰ ὑψηλὰ πανιά του, ὅπως συνήθως γίνεται εἰς τὰ πλοῖα μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

Εἰς μάτην ὅμως, πρὶν τὸ σκότος καλύψῃ τὸ διάστημα, ἐπροσπάθησαν οἱ ἐπιβάται νὰ ἰδοῦν τὴν κορυφὴν τοῦ Μαδημένου βουνοῦ, τὸ ὁποῖον ἔχει ὕψος 1356 μέτρων ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Δι' αὐτό, κατὰ τὰς ἐννέα, ἐπῆγαν νὰ κοιμηθοῦν εἰς τοὺς θαλαμίσκους των, τῶν ὁποίων αἱ θύραι ἔμειναν ἀνοικταὶ ἐξ αἰτίας τῆς ζέστης.

Ποτὲ ἡ νύκτα δὲν τους ἐφάνη τόσον ἥσυχη· ἀπὸ τὰς πέντε τὸ πρωΐ, ὅλοι εὑρίσκοντο εἰς τὸ κατάστρωμα.

Καὶ τότε ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐφώναξε δεικνύων ἐν ὕψωμα πρὸς νότον:

— Τὸ Μαδημένο βουνό, νὰ το.... Αὐτὸ εἶνε, τὸ γνωρίζω!

— Ἂν το γνωρίζῃς, φίλε μου, ἀπὸ τόσον μακρυά, θὰ πῇ πῶς ἔχεις καλὰ μάτια, τῷ παρετήρησεν ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ.

— Ἔξοχα μάτια μάλιστα... Σάς το δίνω ἐγγράφως πῶς εἶνε τὸ Μαδημένο βουνό... τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε καθόλου μαδημένο! Ἀπ' ἐναντίας εἶνε καταπράσινο καὶ δασωμένον, ὅπως ὅλα τὰ βουνὰ τοῦ νησιοῦ μου... Θὰ 'δῆτε καὶ τὰ ἄλλα, ἂν μάλιστα ἀνεβοῦμε στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ Βωκλέν. Θέλοντας καὶ μή, θὰ το θαυμάσετε τὸ νησί μου... τὸ ὡραιότερο ἀπὸ ὅλας τὰς Ἀντίλλας!

Καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐπαινῶν τόσον πολὺ τὴν Μαρτινίκαν. Ἡ νῆσος αὕτη εἶνε κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἡ δευτέρα τῆς Ἀντιλιανῆς σειρᾶς, διότι ἔχει ἐμβαδὸν 987 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων καὶ πληθυσμὸν 177,000 κατοίκων, ἐκ τῶν ὁποίων δέκα χιλιάδες εἶνε λευκοί, οἱ δὲ λοιποὶ μαῦροι κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ Κινέζοι. Εἶνε ὀρεινὴ ἡ νῆσος καὶ σκεπασμένη ὅλη ἀπὸ μεγαλοπρεπέστατα δάση, ἕως τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν της. Ἔχει ἄφθονα νερά, τὰ ὁποῖα ἐπιτρέπουν εἰς τοὺς κατοίκους της ν' ἀψηφοῦν τὰ τροπικὰ καύματα, οἱ δὲ πλεῖστοι τῶν ποταμῶν της εἶνε πλωτοὶ καὶ οἱ λιμένες της βαθεῖς, ὥστε ν' ἀγκυροβολοῦν ἐκεῖ τὰ μεγαλήτερα σκάφη.

Ὅλην τὴν ἡμέραν, ὁ ἄνεμος ἔπνεε πολὺ ἀδύνατος. Ἐδυνάμωσεν ὀλίγον τὸ ἀπόγευμα, καὶ μόλις μετὰ τὰ μεσάνυκτα ἐπῆρε τόσην δύναμιν ὥστε νὰ ἐπιταχύνῃ τὸν δρόμον του ὁ «Γοργός», παρακάμπτων τὴν νῆσον ἀπὸ τὸ δυτικὸν μέρος.

Τὴν αὐγὴν πλέον ἀπεκαλύφθη τὸ Μαδημένον βουνόν, ὅταν ὑψώθησαν οἱ πρωϊνοὶ ἀτμοὶ τῆς ἀτμοσφαίρας. Κατὰ τὰς ἑπτά, μία πόλις ἐφάνη εἰς τὴν ἀκτήν, σχεδὸν εἰς τὴν βορειοδυτικὴν ἄκραν τῆς νήσου.

— Ὁ Ἅγιος Πέτρος τῆς Μαρτινίκας! ἐφώναξε τότε ὁ Τωνῆς Ρενώ.

Καὶ μὲ ἰσχυρὸν φωνὴν ἤρχισε τὸ τραγοῦδι:

Σὲ ξαναβλέπω, γλυκειὰ πατρίδα...

Ἐκεῖ πράγματι εἶχε γεννηθῇ ὁ Τωνῆς Ρενώ. Ἀλλ' ἀφ' ὅτου ἡ οἰκογένειά του ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Μαρτινίκαν διὰ νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν Γαλλίαν, αὐτὸς δὲν εἶχε πλέον ἐκεῖ κανένα συγγενῆ.

Ἦτο ἀκμαία τότε πόλις ὁ Ἅγιος Πέτρος, ἕδρα τοῦ πολιτικοῦ διοικητοῦ τῆς ἀποικίας καὶ κυριώτερος αὐτῆς ἐμπορικὸς λιμήν. Σήμερον δὲν ὑπάρχει πλέον. Τὴν πρωΐαν τῆς 8 Μαΐου 1902, ἰσχυρὸς σεισμὸς καὶ φοβερὰ ἔκρηξις ἡφαιστείου κατέστρεψαν τὸ πρὸς τὴν Καραϊβικὴν θάλασσαν τμῆμα τῆς νήσου. Ὁ Ἅγιος Πέτρος ἐκαλύφθη ὑπὸ τῆς λάβας καὶ τῆς τέφρας, αἱ ὁποῖαι ἐξεχύθησαν ὑπὸ τοῦ κρατῆρος τοῦ ἡφαιστείου, καὶ χιλιάδες ἐκ τῶν κατοίκων του ἀπέθαναν μέσα εἰς τὰς φλόγας καὶ τὸν θερμότατον ἀέρα...

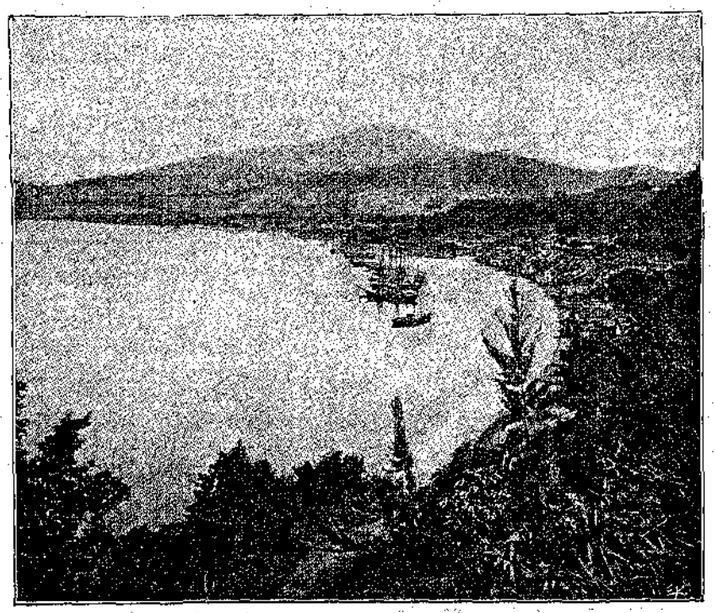

« Ὁ Ἅγιος Πέτρος τῆς Μαρτινίκας !» (Σελ. 261, στήλ. 6'.)

Ἐσήμαιναν αἱ ἐννέα, ὅταν ὁ «Γοργὸς» ἐπόντισε τὴν ἄγκυραν εἰς τὸν κυκλικὸν ὅρμον. Εἰς τὸν μυχὸν αὐτοῦ, ἡ πόλις, τὴν ὁποίαν ἕνας μικρὸς ποταμὸς ἐχώριζεν εἰς δύο τμήματα, ἐπροφυλάσσετο ἀπὸ τοὺς ἀνατολικοὺς ἀνέμους ὑπὸ τοῦ βουνοῦ, τὸ ὁποῖον ἔμελλε βραδύτερον νὰ την καταστρέψῃ.

Καὶ τί ὡραία πόλις που ἦτο! «Μία ἀπὸ τὰς πόλεις ἐκείνας — γράφει ὁ ἱστορικὸς Δουιέρτρ — τὰς ὁποίας ὁ ξένος ποτὲ δὲν λησμονεῖ. Τόσον εὐχάριστος εἶνε ὁ τόπος, τόσον καλὸν τὸ κλῖμα, οἱ ἄνθρωποι ζοῦν μὲ τόσον ἀθῶον ἀφέλειαν, ὥστε δὲν εἶδα οὔτε ἕνα ἄνδρα, οὔτε μίαν γυναῖκα νὰ ἀναχωρήσουν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ νὰ μὴν ποθοῦν, μέχρι μανίας, πάλιν νὰ ἐπανέλθουν!»

Αὐτὴν τὴν μανίαν εἶχε, φαίνεται, καὶ ὁ Τωνῆς Ρενώ, διότι ἡ ἀνησυχία του καὶ ἡ διαχυτικότης του ὑπερέβαιναν κάθε ὅριον. Ὄρεξιν νὰ εἶχαν οἱ συμμαθηταί του, καὶ νὰ ἔδλεπαν τί ἐκδρομὰς θὰ ἔκαμναν εἰς ὅλο τὸ νησί, μὲ τέτοιον ἐδηγὸν μάλιστα. Ἀδιάφορον ἂν εἶχαν μόνον τέσσαρας ἡμέρας εἰς τὴν διάθεσίν των! Θὰ ἐξενυκτοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὸ πλοῖον, καὶ ὁ οἰκονόμος των ἂς ἔγραφεν εἰς τὸν λογαριασμόν του καὶ ἕνα κονδύλι ὑπὸ τὸν τίτλον «ἔξοδα διανυκτερεύσεων εἰς τὴν ξηρὰν τῆς Μαρτινίκας!»

Ἡ πρώτη ἡμέρα ἀφιερώθη εἰς τὸν Ἅγιον Πέτρον. Ἀφοῦ ἐθαύμασαν ἀπὸ τὴν θάλασσαν τὴν ἀμφιθεατρικὴν ὄψιν τῆς πόλεως, ἡ ὁποία ἦτο κτισμένη ἐν-

τὸς ὡραιο-ἄτων συστάδων ἀπὸ φεύνικας καὶ ἄλλα δένδρα τῆς τροπικῆς ζώνης, *ἐπεσκέφθησαν καὶ τὸ ἐσωτερικόν*, τὸ ὁποῖον ἦτο ἄξιον τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἴσως τὰ κιτρινοδαμμένα καὶ χαμηλὰ κτίρια τῆς πόλεως νὰ μὴν εἶχαν πολὺ ἐπιθλητικὴν ὄψιν· ἀλλὰ τὰ ἔκτιζαν ἔτσι στερεά, διὰ νὰ τα προφυλάσσουν ἀπὸ τοὺς σεισμοὺς καὶ τοὺς τυφῶνας, οἱ ὁποῖοι λυμαίνονται τὰς Ἀντίλλας. Δὲν ἠδυνήθη ὅμως ἡ ἀρχιτεκτονικὴ των νὰ τα προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν μανίαν τοῦ ἡφαιστείου . .

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ δὲν ἐλησμόνησε νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς συντρόφους του καὶ εἰς τὸ σπίτι, ὅπου αὐτὸς εἶχε γεννηθῆ πρὸ δεκαεπτὰ ἐτῶν, καὶ τὸ ὁποῖον εἶχε μεταβληθῆ εἰς ἀποθήκην ἀποικιακῶν εἰδῶν.

Τὴν ἐπιοῦσαν οἱ ἐκδρομεῖς ἀνέβησαν εἰς τὸ Μαδημένον βουνόν, διὰ μέσου τῶν πυκνῶν δασῶν, τὰ ὁποῖα καλύπτουν τὰς πλευράς του. Ἐκουράσθησαν μὲν κάπως, ἀλλὰ ὁ κόπος των ἐπληρώθη μὲ τὸ *παρακάνω*, *ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν* κορυφήν. Ἡ θέα ἐξετείνετο εἰς ὅλην τὴν νῆσον, ἡ ὁποία ἐφαίνετο σὰν ψαλιδισμένον τεράστιον φύλλον δένδρου, ἐπιπλέον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς κυανῆς θαλάσσης τῶν Ἀντιλλῶν.. Τόσον ἐγοητεύθησαν τὰ βλέμματά των, ὥστε κατ' ἀρχὰς ἔμειναν ὅλοι ἄφωνοι ἀπὸ τὸν θαυμασμόν. Ὡς καὶ ὁ κ. Ὁράτιος Πάτερσων ὁ ἴδιος δὲν εὗρεν εἰς τὴν μνήμην του οὔτε *ἕνα* λατινικὸν *στίχον* διὰ νὰ διατυπώσῃ τὸν θαυμασμόν του.

— Δὲν σᾶς το ἔλεγα ἐγώ;... δὲν σας το ἔλεγα ἐγώ;... ἐπανελάμβανε διαρκῶς ὁ Τωνῆς.

(Ἕπεται συνέχεια)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

Ἕνας σεβάσμιος παπποῦς ἐφώναξε κάποτε καὶ τοὺς τέσσαρας ἐγγόνους του, καὶ τους ἔβαλε νὰ καθήσουν γύρω στὸ τραπέζι. Ἐκάθησε καὶ αὐτός.

Ἐπάνω στὸ τραπέζι, ἐμπρός του, ἦτο ἕνα κουτάκι κλεισμένο.

— Παιδιά μου, εἶπεν ὁ γέρος, σ' ὅλην μου τὴν ζωὴν ἐφύλαξα ἕνα θησαυρόν, αὐτὸ τὸ πολύτιμο διαμάντι, τοῦ μου ἐχάρισεν ἕνας φίλος μου. Σκοπεύω νὰ τὸ δώσω 'ς ἐκεῖνον ἀπὸ σᾶς, που θὰ κάμῃ τὴν καλλιτέραν ἀνδραγαθίαν, τὸ λαμπρότερον ἔργον. Τὸ ψεῦδος εἶνε πρᾶγμα ἄγνωστον εἰς τὴν οἰκογένειάν μας. Ἐπειδὴ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μου 'πῆτε τὴν ἀλήθεια, σᾶς λέγω: — Πηγαίνετε, παιδιά μου, καὶ μετὰ ἓξ μῆνας ἀκριβῶς, νὰ ἐπιστρέψετε καὶ νὰ μου διηγηθῆτε πῶς ἐδείξατε τὴν ἀνδρείαν σας καὶ τὴν ἀρετήν σας.

Ἐπέρασαν οἱ ἓξ μῆνες.

Μέσα στὸ μισοσκότεινο δωμάτιον, τὸ διαμάντι, ἐπάνω στὸ μαῦρο βελοῦδο τῆς ἀνοικτῆς θήκης του, ἔλαμπε σὰν ἄστρο στὸν οὐρανό.

— Παππού μου, ἄρχισε ὁ πρωτότοκος, μιὰ μέρα κοντὰ σ' ἕναν ποταμό, ἀκούω κάτι φοβερὲς φωνές. Τρέχει μιὰ γυναῖκα σὰν τρελλή, καὶ μου φωνάζει: «Βοήθεια, παληκάρι μου! βοήθεια! σῶσε τὸ παιδί μου, ποὺ κοντεύει νὰ πνιγῇ. Καὶ μου δείχνει ποῦ ἔπεσε τὸ παιδί της. Ἐκεῖ ὁ ποταμὸς εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνος καὶ διὰ τοὺς καλλιτέρους κολυμβητάς, ὅπως ἐμέ, δύτι τὸ ρεῦμα εἶνε δραματικώτατον. Ἀδιάφορον ὅμως. Ὁρμῶ ἀμέσως ἐγώ, βουτῶ, ἀγωνίζομαι, καὶ κατορθώνω νὰ φέρω ζωντανὸ τὸ παιδὶ στὴ μητέρα του.

— Ἔκαμες πολὺ καλά, παιδί μου, ἔδειξες πῶς ἔχεις θάρρος μεγάλο. Ὁ δεύτερος τώρα!

— Ἐγώ, ἕνα βράδυ ἤμουν 'ς ἕνα θέατρο γεμάτο ἀπὸ ἄπειρον κόσμον. Μόνος ἐγὼ ἔτυχε νὰ ἰδῶ ἕνα παραπέτασμα ποὺ εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ καίεται. Ἠμποροῦσα νὰ μὴ μιλήσω καὶ νὰ σηκωθῶ νὰ φύγω ἡσυχος. Ἐγὼ ὅμως, ἀπὸ τὴν πολλήν μου αὐταπάρνησιν, ἄρχισα νὰ φωνάζω: «Φωτιά! φωτιά!» Ἐβοήθησα πολλοὺς ἀνθρώπους νὰ σωθοῦν, καὶ ἐκινδύνευσα κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω πόσες φορὲς τὴν ζωήν μου ἀντίν' ἀποφύγω τὸν κίνδυνον.

— Ἀλαμπρά, παιδί μου· δὲν ἐφέρθης ὡς *ἐγωϊστὴς βέβαια*. Ὁ *τρίτος τώρα!*

— Καθὼς γνωρίζετε, παππού μου, ἀπὸ τότε που ἐπήγαινα στὸ σχολεῖον, καὶ χωρὶς κανένα λόγον, ἕνας συνομίληκός μου μαθητὴς ἔγινε ἐχθρός μου καὶ ἔκαμνε ὅ, τι περνοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι του διὰ νὰ με βλάψῃ, νὰ με πειράξῃ. Τὸ ἔφερεν ἡ τύχη νὰ συναντηθῶμεν εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς ὑψηλοῦ βουνοῦ. Ἂν μ' ἔβλεπε πρῶτος αὐτός, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἐπροσπαθοῦσε νὰ με σπρώξῃ εἰς κανένα κρημνὸν νὰ σκοτωθῶ... τόσην μανίαν εἶχε μαζί μου! Ἔτυχε ὅμως, ἕνα πρωί, ν' ἀναβαίνω ἐγὼ μίαν ἀπόκρημνον κορυφήν. Καί, τί βλέπω; — Ἕνα ἄνθρωπον ἐξηπλωμένον εἰς τὸ ὑψηλότερον σημεῖον, ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἄβυσσον. Πῶς νὰ τον εἰδοποιήσω; Καὶ ἡ ἐλαχίστη κίνησις ἠμποροῦσε νὰ τον κατακρημνίσῃ εἰς τὸ βάραθρον. Ἦτο κοιμισμένος; λιπόθυμος; ὑπνοβάτης; Ἄγνωστον!... Βγάζω τὰ ὑπόδήματά μου καί, μὲ ἄπειρον προσοχήν, πλησιάζω. Ἦτον ὁ ἐχθρός μου! Ἡ εὐκαιρία ἦτο πρώτης τάξεως. διὰ νὰ τον ξεφορτωθῶ ἐπὶ τέλους... Ἐγὼ ὅμως ἀπέκρουσα τὸν πειρασμόν. Ἐσύρθηκα κοντά του, τὸν *ἀγκάλιασα μὲ τὰ δύο μου χέρια, καὶ τὸν* ἔσωσα ἀπὸ φοβερὸν θάνατον.

— Εἶνε ἀξιέπαινος ἀρετὴ ἡ συγγνώμη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους πού μας ἀδικοῦν. (Ἀλλά, δικαί ἄρα γε ὁ γέρος ἐπροσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ τὸ ἐλαφρὸν μειδίαμα, τὸ ὁποῖον διέστελλε τὰ χείλη του, ἅμα ἤκουε ἑκάστην διήγησιν τῶν ἐγγόνων του;) Καὶ τώρα ὁ τέταρτος καὶ τελευταῖος!

Μὲ πολὺν σεβασμὸν πρὸς τὸν γέροντα καὶ τοὺς ἄλλους, ὡμίλησεν ὁ τέταρτος:

— Τί νὰ εἰπῶ ἐγώ, ἔπειτα ἀπὸ τὰ λαμπρὰ ἀνδραγαθήματα τῶν μεγαλητέρων μου ἀδελφῶν; Παντοῦ καὶ πάντοτε ἐπροσπάθησα νὰ κάμω τὸ καθῆκόν μου, ὅπως μ' ἐδιδάξατε νὰ το κάμνω. Τίποτε δὲν ἔκαμα τοῦ ἐκτακτου. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λάβω τόσον μεγάλην ἀμοιβήν...

— Ἀ! ἐφώναξεν ὁ γέρος, μὲ σκρυσμένα μάτια, καὶ τον ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του, — ἰδοὺ ὁ σπάνιος μαργαρίτης, ἡ ἁπλῆ καὶ ὡραία ταπεινοφροσύνη, ποὺ κάμνει τὸ καλὸν χωρὶς νὰ το γνωρίζῃ. Δικό σου εἶνε, τέκνον μου, τὸ μεγάλο καὶ πολύτιμο διαμάντι! Δικό σου εἶνε τὸ βραβεῖον τῆς ἀρετῆς!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΠΟ ΠΕΤΑΛΩΤΗΣ

Ὁ διάσημος Ἄγγλος ναυπηγὸς Ροβέρτος Νάπιερ, ὁ ἱδρυτὴς τοῦ μεγάλου ναυπηγικοῦ οἴκου τῆς Γλασκώβης, ὅστις φέρει τὸ ὄνομά του, ἔδιδε μίαν ἡμέραν μεγαλοπρεπὲς γεῦμα εἰς τὸ μέγαρόν του. Εἰς τὸ γεῦμα παρεκάθητο καὶ ἕνας γέρων κύριος, ὁ ὁποῖος εἶπεν ὅτι, κατὰ σύμπτωσιν, ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἡ τεσσαρακοστὴ ἐπέτειος τῶν γάμων του.

— Ἔχετε λάθος, εἶπεν ὁ κ. Νάπιερ· χθὲς ἀκριβῶς συνεπληρώθησαν σαράντα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων σας.

— Περίεργον μου φαίνεται πῶς το ἐνθυμεῖσθε σεῖς, ποὺ εἶσθε πολὺ νεώτερός μου, καὶ ὄχι ἐγὼ που ἤμουν ὁ γαμβρός! παρετήρησε γελῶν ὁ γέρων.

— Νὰ σάς το ἀποδείξω! ἀπήντησεν ὁ Νάπιερ. Ἀφοῦ ἐκάματε τὸν γάμον σας, ἐπήρατε τὴν κυρίαν σας μὲ τὸ ἁμάξι νὰ πᾶτε εἰς τὸ ἐξοχικόν σας κτῆμα. Μόλις ἐξήλθατε ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ τὸ ἄλογο ἔχασε ἕνα πέταλό του. Εὐτυχῶς, ἦτο κοντὰ τὸ γύφτικο ἑνὸς πεταλωτοῦ, καὶ ἕνας μικρὸς πεταλωτὴς ἔβαλε στὸ ἄλογο καινούριο πέταλο, καὶ σεῖς του ἐδώσατε διὰ τὸν κόπον του μισὸ τάλληρο.

— Ἴσως... Μόλις το ἐνθυμοῦμαι αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον. Ἀλλὰ τί σχέσιν ἔχει;...

— Ἐγὼ ὅμως δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ το λησμονήσω, διέκοψεν ὁ Νάπιερ. Διότι ὁ μικρὸς πεταλωτὴς ἤμουν ἐγώ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Νῖκος πρὸς τὴν ἀδελφήν του:
— Τί γλύκισμα ἔκαμε σήμερα ἡ μαμμά;
— Ἀγνοῶ!
— Πῶς το εἶπες; καλὸ εἶνε;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀκ-κίας

* * *

Σκέψις τοῦ Κουφοκεφαλάκη:
— Ἤθελα νὰ ἤξευρα τί καταλαβαίνουν ἐκεῖνοι που κάνουν τὸ ὕψος τοῦ κόσμου, ἀφοῦ ἀπὸ τέλος φθάνουν πάλι εἰς τὸ ἴδιον μέρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἠλιτερίου Σπινθῆρος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ἀπονέμεται σήμερον μετὰ τῶν συγχαρητηρίων μου εἰς τὴν *Μικρὰν Ἀνθοκόμον*, ἡ ἁποία κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐτῶν 1903—1904 ἔλαβε τὰ ἑξῆς:

Εἰς τὸν 63ον Διαγ.	(Λύσεων) Ἔπαινον	= 1/16
Εἰς τὸν 64ον »	» Γ' Βραβεῖον	= 1/8
Εἰς τὸν 66ον »	» Ἔπαινον	= 1/16
Εἰς τὸν 68ον »	» Γ' Βραβεῖον	= 1/8
Εἰς τὸν 69ον »	» Γ' Βραβεῖον	= 1/8
Εἰς τὸν 70ὸν »	» Γ' Βραβεῖον	= 1/8
Εἰς τὸν 73ον »	» Ἔπαινον	= 1/16
Εἰς τὸν 74ον »	» Ἔπαινον	= 1/16
Εἰς τὸν 76ον »	» Ἔπαινον	= 1/16
Εἰς τὸν 80ὸν »	» Ἔπαινον	= 1/16
Εἰς τὸν 82ον »	(Ἀσυήτων) Ἔπαινον	= 1/16
Εἰς τὸν 81ον »	(Λύσεων) Ἔπαινον	= 1/16
	Ἄθροισμα	= 1

Ἡ *Μικρὰ Ἀνθοκόμος* δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ τρεῖς τόμους Διαπλάσεως ἐκ τῶν τιμωμένων δραχμῆς, καὶ νὰ μου στείλῃ τὴν φωτογραφίαν της πρὸς δημοσίευσιν.

Ἔλαβα τὸ πρόγραμμα τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐμπορικῆς Ἀκαδημείας, καὶ πρέπει νὰ σας εἴπω ἐδῶ ὀλίγας λέξεις. Τὸ *θεωρῶ καθῆκόν μου*, διότι ἡ Ἀκαδημία εἶνε ἐκπαιδευτήριον τέλειον εἰς τὸ εἶδος του καὶ ἀπαρέλιπτον δι' ὅλους τοὺς νέους, οἱ ὁποῖοι σκοπεύουν νὰ ἐπιδοθοῦν εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τὴν βιομηχανίαν. Περιλαμβάνει Ἐμπορικὴν Σχολήν, Βιομηχανικήν, Γεωργικήν, Μετελλευτικήν, Μηχανουργικήν, Ἐμπορονναυτικήν, Προπαιδευτικήν. Ἔχει ἰδιαίτερον Οἰκοτροφεῖον καὶ πλεῖστα ἐργαστήρια καὶ ἐργοστάσια *πρακτικῶν ἀσκήσεων*. Τὸ ἐνδέκατον ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της ἔτος 1904-1905, τὰ μαθήματα ἄρχονται τὴν 15 Σεπτεμβρίου, αἱ δὲ ἐγγραφαὶ ἀπὸ τῆς 20 Αὐγούστου. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας εὐ ἀσθ. ιάσταθῆτε εἰς τὴν διεύθυνσιν, Πλατεῖα Κάντγρος, εἰς Ἀθήνας.

Μοῦ ἔφεραν μίαν φωτογραφίαν μεγάλου σχήματος, ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐντὸς φακέλου κλειστοῦ καὶ χωρὶς γραμματόσημον. Διὰ νὰ τὴν λάβω, ἔπρεπε νὰ πληρώσω εἰς τὸ ταχυδρομεῖον δρ. 2. Ἔχω δηλώσῃ ὅμως ὅτι δὲν δέχομαι ἐπιστολάς, παρὰ μόνον ὅταν εἶνε ἐλεύθερκι ταχυδρομικῶν τελῶν. Ὥστε, ὅπως μοῦ ἔστειλε τὴν φωτογραφίαν αὐτήν, ὅς μου ξαναστείλῃ ἄλλην, ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλου καὶ μὲ τὸ ἀπαιτούμενον γραμματόσημον. Αἱ φωτογραφίαι πληρώνουν δίλεπτα ὅταν στέλλωνται ὑπὸ ταινίαν ἢ ἐντὸς φακέλλου ἀνοικτοῦ.

Αὐτά, *Κυρία Ρομφαία* [ΕΕΕ], εἶνε προλήψεις ἀνάξιαι λογικοῦ ἀνθρώπου. Μοῦ γράφεις Τρίτην καὶ 13 τοῦ μηνός, καὶ ὅμως ἡ ἐπιστολή σου μὲ τὴν δυ.ωνον ἡμερομηνίαν εἶνε μία ἀπὸ τὸ ὡραιοτέρας ἐξ ὅσων μοῦ ἔγραψες. Ἄλλως τε καὶ σὺ τὸ ὁμολογεῖς, ὅτι ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἤσουν εὐτυχέστατος.

Καὶ ὁ *Σθενελαΐδας* εἶνε σήμερον πολὺ χαρούμενος. Πρῶταν ἐπροβιβάσθη μὲ τὸν βαθμὸν *παν-καλῶς*, ἔπειτα... θὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ θὰ μὲ ἰδῇ. Δὲν εἶνε λοιπὸν πολὺ δικαιολογημένη ἡ χαρά του,—καὶ ἡ ἰδική μου;

Ψαροτούλα καὶ *Ἴκαρος* — *Ἴκαρος* καὶ *Ψαροπούλα*, μάθετε ὅτι εἶνε ἕν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Τὰ εἶχε κρατεῖνη καὶ τὰ δύο, φαίνεται δὲ δι-μ-ός ἔγραψε κάποτε μὲ τὸ ψευδώνυμον *Ἴκαρος* πρὶν ἰδῇ ὅτι τοῦ ἐνεκρίθη τὸ ψευδώνυμον *Ψαροπούλα*. Ἄς το λάθουν λοιπὸν ὑπ' ὄψει των οἱ ἀναλλάσσοντες Μικρὰ Μυστικά.

Μάθετε κ' ἕν ἄλλο: Ἡ φίλη μας *Ἑλληνοπούλα* [ΕΕ] πρὸ καιροῦ ἐσήμωσε καὶ αὐτὴ τὰ *καλλιά της* κ' ἐφόρεσε μακρὺ φουστάνι. Τὰ συγχαρητήρια μου. Καὶ ἔν ἀνέκδοτον ἀπὸ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν της: Ὁ ἐξάδελφός της εἶνε νέος *μου φίλος*, ἀπὸ τοὺς πλέον ἐλθουσιώδεις. Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ παρετήρει τοὺς «Ἀριστεῖς», τῆς λέγει:—Πόσον στενοχωροῦμαι ὅταν βλέπω μυθιστόρημα τοῦ Βέρν...— Διατί; τὸν διακόπτει ἡ *Ἑλληνοπούλα* μὲ ἀπορίαν, ἕτοιμη νὰ θυμώσῃ. —... Καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ το διαβάσω! συμπληρόνει ἀμέσως, ὁ ἐξάδελφος.

Τὰ συλλυπητήρια μου θερμότατα πρὸς τὸ *Μαθρο Σύννεφο*, διὰ τὸν θάνατον τῆς καλῆς καὶ σπανίας ἀδελφῆς του.

Τί ὡραία ἡ ἐπιστολή σου, *Παιδική Χαρὰ* [ΕΕΕ]. Ἀληθεια, αἰσθάνεται κανεὶς μεγαλητέραν χαρὰν ὅταν ἐξοδεύῃ διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων, παρὰ διὰ τὰς ἰδικάς του ἰδιοτροπίας. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε πολὺ εὐγενὲς αἴσθημα καὶ δὲν πιστεύω ὅτι τὸ αἰσθάνονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἰλικρινῶς. Πολλοὶ τὸ λέγουν, ὀλίγοι τὸ κάμνουν *Θὰ ἦτο* δὲ ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς ποῖοι θὰ το ἔκαμναν ἀπὸ ὅσους τὸ λέγουν. Διὰ σὲ ὅμως... ἀ, δὲν ἀφιβάλλω!

Ἡ ἰδική σου καλλιγραφία, *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου* [ΕΕ] εἶνε ἀνωτέρα καὶ ἀπὸ τὰς δύο ποὺ ἀναφέρεις. Εἰς τὸ δείγμα τοῦ *Κωνσταντινίδου*, τὸ ὁποῖον σοῦ ἤρεσε τόσον, *κουμάσι* λέγεται τὸ κοτέτσι, ὀρνιθών· ἄλλως τε ἐξηγεῖται καὶ ἀπὸ τὰ παρακάτω στρώγει κ' αὐγά, τρομάζει τὰς ὄρνιθας.»

Διὰ νὰ δημοσιευθῇ μία Μικρὰ Ἀγγελία, *Κόλυμβητὰ σοῦ Καρτεσίου*, πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἀντίτιμον. Ἔλαβα καὶ τὴν ἀπάντησίν σου διὰ τὴν Κυριακήν, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἐβράχη, καὶ ἦτο *μουντζουρωμένη* καὶ δὲν ἠμπόρεσα νὰ διαβάσω τίποτε.

Νὰ ἕνα παιδί που ξεύρει νὰ τηρῇ τὸν λόγον του: τὸ *Ἔλατον τοῦ Αἴνου* [ΕΕΕΕ]. Μοῦ ὑπεσχέθη ὅτι τώρα θὰ μου γράψῃ συχνά· καὶ τὸ κάμνει. Σήμερον ἔχω ὑπ ὄψιν μου τρεῖς ὡραιοτάτας ἐπιστολάς του, ἀπὸ 13, 17 καὶ 21 Ἰουλίου. Τὰς ἀνέγνωσα μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν, διότι εἶνε ποικίλαι καὶ καλογραμμέναι,— καθαρώτατκι δέ.

Καὶ τοῦ *Ἑλληνος Ἀθλητοῦ* [ΕΕΕ] ἔχω ὑπ' ὄψιν μου δύο ἐπίσης ὡραίας ἐπιστολάς. Ναί, τὸ ἔμαθα μὲ μεγάλην μου χαρὰν ὅτι πρόκειται νὰ ἱδρυθῇ νέος Σύλλογος καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας Οἱ ἱδρυταί του εἶνε ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους μου φίλους καὶ ἔχω πεποίθησιν ὅτι θὰ ἐργασθοῦν μὲ φρόνησιν καὶ μὲ ζῆλον.

Σχετικῶς μὲ τὸ ἐπεισόδιον πού μου διηγεῖσαι *Δικέφαλε Ἀστὲ* [ΕΕ], ἔχω κ' ἐγὼ νὰ σου διηγηθῶ ἓν ἀνέκδοτον. Μίαν ἡμέραν, ἕνας ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ εἶδεν ἕνα μωρὸ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς πρακμάνας του, εἰς ἐξοχικὸν περίπατον, κ' ἐφώναξε: «Ὁρίστε! μωρὸ παιδί τὸ βγάζουν στὸν περίπατο! ἀμὰ τὸ καταλάδῃς» Ἐνόμιζεν ὁ κατρένος ὅτι ὁ περίπατος εἶνε διασκέδασις! Τέτοιαν ἰδέαν περὶ ὑγιεινῆς ἔχει ἀκόμη ὁ λαός μας Καὶ οὔτε ἐκδίδονται καιδίλληλα βιβλία διὰ νὰ τον φωτίσουν.— Ἔλαβα καὶ τὴν ἄλλην σου ἐπιστολήν. Τί ὡραία!

Ἐγώ, *Ἀπόγονε τοῦ Νέστορος*, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφίαν. Ἀπέκτησε πάλιν δύνη τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν χάρεν τῶν προηγουμένων ἐτῶν. Διότι οἱ φίλοι μου ἐνόησαν πλέον τί πρέπει νὰ γράφουν διὰ νὰ κάνατῶ, καὶ ἔλειψαν αἱ ἀνιαραὶ περιγραφαὶ καὶ αἱ ἐκθέσεις ἰδεῶν, διὰ τὰς ὁποίας δὲν εἶχα τίποτα νὰ εἰπῶ, παρὰ εὖγε καὶ ὡραῖα.

Τὰ ἑξῆς μοῦ γράφει ὁ *Δόρυφος τοῦ Γάνου*: «Τὸ γαλλικὸν ἀτμόπλοιον Λοθριγγία, — γράφει μία ἐφημερὶς τοῦ Καΐρου. — ἀπάραν ἐκ Χάθρης δι' Ἀμερικήν, ἀπήντησεν εἰς μιᾶς ὥρας ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Χάθρης θαλάσσιον ὄρυν τεράστιον, αἰφνιδίως ἀναδύσαντα ἐκ τῶν ὑδάτων, ἐξαφανισθὲν εἶτα, καὶ πάλιν ἀναδύσαντα. Ὁ ρυθερὸς ὄρυς, εὐ-ινος ἀπέραντον ἦτο τὸ μῆκος, ἀπεῖχε 400 ὑάρδας ἀπὸ τοῦ ἀτμοπλοίου. Ὁ τρόμος τῶν ἐπιβατῶν ἦτο ἀπερίγραπτος. — Ἰσοῦ λοιπόν, ἀγαπητὴ Διάπλασις, τὰληθινὰ παραμύθια τοῦ Ζαχαρία Καβιδουλίνουλο

Φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου, *Λειμωνάνθου* [Ε]. ποὺ θὰ ταξειδεύσῃς διὰ πρώτην φορὰν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Εὐρώπην! Τί ὡραῖα πράγματα ποὺ θὰ μου γράψῃς ἀπὸ ἐκεῖ-περα. Διότι περιμένω νὰ κρατήσῃς τὴν λόγον σου καὶ νὰ μὴ με ληαμονήσῃς.

«. . . . Ἔκαμα τότε ἕνα φοβερὸν ρόδ.ον πήδημα, τὸ ὁποῖον ὅμως μοῦ ἐστοίχισε τὴν ἀποστράτευσιν τοῦ δεξιοῦ· δὸς του ὅμως χοροκηδητὸ καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἕως δ:ου πάει καὶ αὐτό. . .» Ποιὸς γράφει ἔτσι; Ἀμ' ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸ *Κίτρινο Ντόμινο* [ΕΕ], ποὺ διαβάζω τὰ γράμματά του καὶ βαστῶ τὰ *πλευρά μου*. — Ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς εἶνε μισοσυνδρομήτρια δηλαδὴ ἀδελφὴ συνδρομητοῦ χωρὶς ψευδώνυμον.

Ἀμαζὼν τῆς Βοεδλώνης [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔφερες μάνη σου εἰς τὸ Γραφεῖον· Ἐλυπήθηκα πολὺ που ἔτυχε νὰ λείπω καὶ δὲν σε εἶδα. Ἐς ἄλλοτε.

Σχετικῶς μὲ τὴν πρότασιν τοῦ *Κίτρινου Ντόμινου* περὶ Γενικοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Βραβευμένων, μοῦ ἔγραψαν πολλὰς καὶ διαφόρους γνώμας, τὰς ὁποίας ἔχω ὑπ' ὄψιν μου καὶ τους εὐχαριστῶ πολύ, οἱ ἑξῆς: *Ὡραία Λευκάς*, *Λέβεντια Ψυχή*, *Βροτὴ τοῦ Διός*, *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου*, *Κόκκινον Κρίνον*, *Πίθηκος τοῦ Βορνέου*, *Ἕλλην Ἀθλητής*, κτλ. Περὶ τούτων θὰ κάμω λόγον ἐν καιρῷ.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ἀδραν τοῦ Ζαππείου* (Π. Ν. Γ. αὐ·ὸ ἐξέλεξα·) καὶ *Μηλολόνθην* (Ν+Χ. αὐτὸ μόνον ἦτο ἐλεύθερον· περιμένω)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπεθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: τὸ *Ἔπος Πτερόεν* μὲ τὴν *Ἀργοναυτικὴν Ἐκστρατείαν*, *Ναυσικᾶν*, *Ρόδον τοῦ Μαΐου* καὶ *Μυροβόλον Χαραυγήν*· — ἡ *Ἀγνὴ Ψυχὴ* μὲ τὸν *Κυρίαρχον* τῆς *Θαλάσσης* καὶ *Μυροβόλον Χαραυγήν*· — ὁ *Νέος Μαργαρίτης* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Ἐνθυμοῦ*, *Πικραμένην Καρδούλαν* καὶ *Πάλλουσαν Καρδίαν*· — ὁ *Ἄγγελος τῆς Νίκης* μὲ τὸν *Ἠλιακὴν Ἀκτῖνα*, *Ταπεινὸ Γιασεμί*, *Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων* καὶ *Μικρὰν Βιολιστριαν*· — ἡ *Ὀπτασία Παραδείσου* μὲ τὸν *Λέοντα τῆς Νεμέας*. *Λέοντα τῆς Χαιρωνείας* καὶ *Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων*· — ἡ *Ἀργυρᾶ Παγκόσμιος* μὲ τὴν *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος*, *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας*, *Πικραμένην Καρδούλαν* καὶ *Μικρὸν Βιολιστήν*· — ἡ *Πτωχικὴ Καλύβη* μὲ τὸν *Πύργον τῆς Πέτρας*· — τὸ *Κόκκινον Κρίνον* μὲ τὴν *Φαιδίμην*. *Φαληρικὴν Ἄδραν*, *Γλυκεῖαν Ματιάν*. *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Τρέλλαν τοῦ Κόσμου*· — ὁ *Ἔφηβος τῶν Ἀντικυθήρων* μὲ τὸν *Νυκτοκόρακα*· — τὸ *Ἄνθος Ἐλπίδος* μὲ τὸν *Παρήγορον Ἄγγελον*, *Φρειδερίκον Ἠλεμῶν*. *Μαγευμένην Ἀκροθαλασσιάν*, *Κῦμα τοῦ Φαλήρου* καὶ *Νέον Διπλωμάτην*· — ὁ *Πύργος τῆς Πέτρας* μὲ τὸν *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην*, *Ψαροπούλαν*, *Μαθητὴν Δραγατσείου*, *Τρέλλαν τοῦ Κόσμου* καὶ *Νέον Μαργαρίτην*· — ἡ *Ἑσπερία Αὔρα* μὲ τὴν *Μυροβόλον Χαραυγήν*, *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου*, *Λευκὴν Νύκτα*, *Ἰδιότροπον Νεάνιδα*, *Ἀδραν τῆς Ἀνοίξεως* καὶ

Ἡρωΐδα τοῦ Καθήκοντος — ὁ *Μακρολαίμης* μὲ τὴν *Κίτρινην Μάσκαν*, *Ὀχράν Ἀκτῖνα*. *Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν*, *Ἄγγελον τῆς Χαρᾶς* καὶ *Ἄγγελον τῆς Νίκης* — ὁ *Μαῦρος Ἀετὸς* μὲ τὸν *Ζὸ-Ζό*, *Ἔφηβον τῶν Ἀντικυθήρων*, *Τρελλὸ Ναυτάκι*, *Ἄριστον Ποδηλάτην* καὶ *Μικρὸν Βολιώτην* — τὸ *Ἀκτινοβόλον Ἄστρον* μὲ τὴν *Κίτρινην Μάσκαν*, *Ἄνθος Ἐλπίδος*. *Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων* καὶ *Λίμνην Μαρεώτιδα* — ἡ *Αἰθερία Ψυχὴ* μὲ τὸ *Ἔλατον τοῦ Αἴνου*, *Ἀργυρᾶν Παρσέλην*, *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* καὶ *Ἀπαυγάζουσαν Ἠώ* — ὁ *Λαμπρὸς Κιθαρῳδὸς* μὲ τὸν *Ἕλληνα Ἀθλητήν*, *Ἀθῷαν Καρδίαν*, *Φῶς τῆς Νυκτὸς* καὶ *Πάλλουσαν Καρδίαν* — ἡ *Ὡραία Λευκὰς* μὲ τὴν *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* — ἡ *Κυανόλευκος Σημαία* μὲ τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Ζούρλια-Μούρλια*, *Ἀγνὸ Περιστεράκι* καὶ *Διονυσιάδα Πηγήν* — ὁ *Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης* μὲ τὸν *Κουασιμόδον*, *Ἀγροτικὴν Χαράν*, *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος*, *Ἱππότην τοῦ Ἡλίου* καὶ *Παιδὶ τοῦ Ψηλορείτη* — ἡ *Ὀχὰ Ἀκτὶς* μὲ τὸ *Μηλιωτόπουλο*, *Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας*. *Κυανόλευκον Σημαίαν*, *Νεφελώδη Ψυχὴν* καὶ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* — ὁ *Ἑωθινὸς Ἀστὴρ* μὲ τὴν *Νοητὴν Ρομφαίαν*, *Πολικὸν Ἀστέρα*, *Ἀρσακειάδα Λαρίσσης*, *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Νηνεμίαν*, *Ἀλεξάνδραν Μεϊμαρίδου* (ἔλαβα), *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην*, (εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς) *Ἀνδρομάχην Βρετοῦ* (φωτογραφία ἐλήφθη) *Φωτῆρα τῆς Ἠπείρου* (ἔχει καλῶς) *Ὡραίαν Ἀνδρομέδαν* ([Ε] εὖγε, μεγάλην φιλοπατρίαν φανερόνει ἡ ἐπιστολή σου) *Τοῦρον* (δὲν ἐνθυμοῦμαι· εἰμπορεῖ νὰ μὴν ἔλαβα τὴν ἐπιστολὴν που λέγεις· γράφε μου λοιπὸν συχνότερα, ἀφοῦ σου προξενοῦν τόσην χαρὰν νὰ εὔσημα·) *Ὀπτασίαν Παραδείσου* (ἡ ὁποία δὲν εἰμπορεῖ νὰ μου ἐκφράσῃ τὴν χαρὰν της ὅταν ἀνταλλάσσῃ Μικρὰ Μυστικά·) *Ἀργυρᾶν Παρσέλην* (ἀφοῦ ἤσουν ἀσθενής, δὲν πειράζει· τώρα ὅμως ποῦ ἔγινες καλά ;) *Βαρυσμάραγδον Δία* (ὁ ὁποῖος δὲν παύει νὰ μ' εὐχαριστεῖ «διὰ τὴν ὠφέλειαν τὴν ὁποίαν ἀρύεται ἑκάστοτε ἀπὸ τῶν φυλλαδίων μου») *Κόκκινον Κρίνον* ([ΕΕΕ] διὰ τὰς ὡραιοτάτας ἐπιστολάς· ὁ κ. Π. σοῦ ἔγραψεν ἰδιαιτέρως·) *Πτωχικὴν Καλύβην* (ἔστειλα· εἶδες ὅτι διὰ τὴν βραδύτητα τοῦ προηγουμένου φύλλου δὲν ἔπαταεν ὁ ταχυδρόμος·) *Ὡραίαν Λευκάδα*, *Βαρυαλγοῦσαν Ὀρφανὴν* (ἔλαβα) *Π. Παπᾶν* (ἔστειλα) *Νέον Μαργαρίτην* (σοῦ συνιστῶ ὑπομονὴν καὶ εὔχομαι ὑπὲρ τῆς ταχείας ἀναρρώσεως τῆς μητρός σου) *Νυκτοφύλακα*, *Ἄνθος Ἐλπίδος*, *Πτηνὸν τῆς Αἰγύπτου*, *Κυνηγέτιδα Ἄρτεμιν*, *Πύργον τῆς Πέτρας* (τὸ Βραβεῖον τοῦ ξεσκαθώματος δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ Ἀθῆνον· εἰς τὴν Κυριακὴν ἡ Εὕρησις Μνεία δὲν ἔχει εὔσημον·) *Συνεφῴδη Ἡμέραν* (ἔστειλα·) *Ἑσπερίαν Αὔραν* (σιγὰ-σιγὰ θὰ τὰς δημοσιεύσω ὅλας·) *Ἀραμὶν* (ὁ κ. Ξενόπουλος σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις περὶ τοῦ ἄρθρου του, τὸ ὁποῖον ἐδιάβασες εἰς τὰς «Ἀθήνας» ἡ ἐπιστολὴ ἐστάλη πρὸς τὴν πατέρα τῆς φίλης μας, διότι κ' ἐγὼ δὲν ἤξευρα τὴν νέαν της διεύθυνσιν·) *Παιδὶ τοῦ Ψηλορείτη* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν· τοὺς τόμους σοῦ ἔστειλα καὶ περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου·) *Λ. Καλαμάρον*, *Μακρολαίμην* (ἡ φωτογραφία σου σήμερον μόλις ἐλήφθη· [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφὴν·) *Πνοὴν τοῦ Ζεφύρου* (ἡ συλλογή σου ἐλήφθη· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν ἔχει ψευδώνυμον·) *Ὀχράν Ἀκτῖνα* (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ὄχι· αἱ πολλαὶ μου ἐργασίαι δὲν εἶνε λόγος... διὰ νὰ μὴ μου γράφῃς σύ·) *Τορλαμπούμπαν* (σοῦ ἔστειλα τὰ βιβλία ποῦ παρήγγειλες· χαίρω ποῦ εἶσαι τόσον φιλαναγνώστης· εὖγε !) *Μαῦρον Ἀετόν*, *Λαμπρὸν Κιθαρῳδὸν* (ὄχι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τα στείλῃς ὁπίσω·) *Μυστηριώδη Φύσιν* (ἔστειλα τὸ φύλλον ἐκ νέου· ἡ μετάβασίς σου θὰ συμπεριληφθῇ εἰς τὸν Διαγωνισμόν, διότι ἐλήφθη ἐγκαίρως· φαίνεται ὅτι ἐγὼ ἐβράδυνα νὰ σοῦ ἀπαντήσω·) *Ἀκτινοβόλον Ἄστρον*, *Πανταχοῦ Παρόντα* (ἔστειλα ἐκ νέου· βεβαίως ἐχάθη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον·) *Αἰθερίαν Ψυχὴν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Μπάτην τοῦ Σαρωνικοῦ* (τί ἐσκέφθης ; ἄλλα αὐτὰ εἶνε δημοσιευμένα εἰς παλαιοὺς μου τόμους, ὥστε δὲν ἐσκέφθης) *Κυπριακὸν Ἀστέρα* (ζραβεῖον ἔστειλα· μὴ γράφῃς «ἐπιστολὴ διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Εὐσήμων· τοιοῦτο διαγωνισμὸς δὲν ὑπάρχει· διὰ κάθε ὡραίαν ἐπιστολὴν δίδω εὔσημα, προπάντων ὅταν δὲν στέλλεται δι' εὔσημα·) *Π. Κ.* (δὲν εἶνε εὔκολον νὰ σου κάμω τὴν χάριν· τὸ εἶπα εἰς τοὺς συνεργάτας μου, ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶχεν αὐτὰς τὰς πληροφορίας προχείρους· μοῦ ὑπεχέθησαν ὅτι θὰ ἐρευνήσουν·) *Δωδώνην* (μελέτα, σοῦ εὔχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν·) *Ἀριελ* κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Ἰουλίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέλει νὰ γράψουν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰδιαιτέρῳ μας εἰς φακίδιον, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

347. Λεξιγρίφος.

Σ' ἕνα πτηνὸν θαλάσσιον ἓν γράμμα ἂν κολλήσῃς,
Νήσου τινὸς ἑλληνικῆς πόλιν θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παθητοῦ Δραγατσείου

348. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι βουνὸν ἑλληνικόν, ὡς ἔχω ἂν μάθῃς,
Καὶ ὄργανον σεθηεουργοῦ, ἂν μάπεκεφαλίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδώρου Ι. Κουρουπῆ

349 Γονόγριφος.

Διὰ νὰ μ' εὕρῃς, φίλε λύτα,
Στὰ γνωστὰ ρήματα κύτα·
Ἂν τὸν τόνον μου ἀνεβάσῃς,
Τότε θὰ ζητωκραυγάσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χημικοῦ Ἠλίου

350 Αἴνιγμα.

Τί κοπιάζεις γιὰ νὰ μ' εὕρῃς ;
Πάλιν λῆστὴν σημαίνω·
Ἀφάσε με ἀπ' τὸ τέλος,
Καὶ ὁ ἴδιος πάλι μένω !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀδάμαντος τοῦ Παραδείσου

351. Γωνία.

\+ ★ ★ ★ ★ = Δημητριακόν.
★ + ★ ★ ★ = Ἀρχαία πόλις.
★ ★ + ★ ★ = Πόλις τῆς Ἑλλ.
★ + ★ ★ ★ = Χώρα τῆς Ἑλλ.
\+ ★ ★ ★ ★ = Αὐτοκράτωρ

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν τὄνομα σοφοῦ νομοθέτου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τζῶν Μπούλ

352 Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης :

ΟΝΩΟΝ
ΚΑΚΣΟ
ΚΘΡΑΚ
ΥΟΚΑΚ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγαλομφαλοῦς Φύσεως

353—357. Μαγικὸς Φθόγγος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς φθόγγου τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσε ἄλλας τόσας λέξεις :

Θηρεσία, *ὅρκος*, *ἄλαλος*, *Οὐράλης*, *σειρμός*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βρυχωνοῦ

358. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν βασίλισσαν ὁμηρικήν :

1, Ἀρχαῖος στρατηγός. 2, Διακριτικὸν γνώρισμα. 3, Θεὸς ρωμαϊκός. 4, Ὀνομασία πλανήτου. 5. Ἀρχαῖος βασιλεύς. 6, Ἀκρωτήριον. 7, Ζῷον ἄγριον. 8, Θεά.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Φωστῆρος τῆς Ἠπείρου

359. Φωνηεντόλιπον

★ - χν-τ - χν - κτ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πίν-Χ

360. Γρίφος.

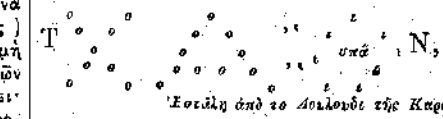

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 24.

252. Κραδασμός (κρᾶ, δασμός.) — 253. Ἀθάμας ἀδάμας. — 254. Ἡμέρα-ἡμέρα. — 255. Ἤρεμος, ἥμερος, ἔρημος.

256.
Ν
ΑΠΡ
ΝΕΡΩΝ
ΣΕΝΕΚΑΣ
ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ
ΒΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ

257.
ΚΩ-ΠΑ-ΙΣ
ΠΑ-ΛΑ-ΜΗ
ΙΣ-ΜΗ-ΝΗ

258. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Λ : *πλησίον*, *τέλος*, *ἄλαλος*, *φίλος*, *δειλός*, *ἄλλοτε* Καὶ ἐκ τῶν ἀντιθέτων · ΜΑΛΕΑΣ-ΑΡΑΧΝΗ (ΜΑκρίν, ΑΡχή, ΑΛλος, ΕΧθρός, ΑΝδρεῖος, ΣΗμερον.) — 259. 1, Ἄτλας = ΤΑλας. 2, ἧτσον = ΝΗσος. 3, Κέδρος = ΚΕρδος. 4, Κόμης = ΜΙκος. 5, αἰὼν = ΝΑἰω. 6, Ἀδάμ — ΔΑμα. 7. Νομὸς = ΜΟνος : τ-ν-κ-μ-ν-δμ = τὰ ἐν σῖκῳ μὴ ἐν δήμῳ. α-η-ει-ασο = Πᾶς μὴ Ἕλλην βάρβαρος. — 260 Ὅτι εἰς ἀμφότερα ὑπάρχουν *βαθμοί*. 261. *Μὴ ὠτοῦ περιττά*. (μεῖον, οὐ, περί. τά.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ ἡ ὀλιγωτέραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἔσαν 10 λέξεις.)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια, séries fantaisie, ἐφημερίδας, περιοδικά, φωτογραφίας, ἐπιστολὰς καὶ Μικρὰ Μυστικά. — *Λεωνίδας Ν. Λαδόπουλος*, poste Française, Smyrne. (Δ,105)

ΤΟΜΟΙ
"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 11 (οἱ ἑξῆς : **4.5.6.7.11.15. 16. 17.18. 19. 20.21.22.23**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις. πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἑξῆς: **1. 3. 8. 9. 12.13. 14.24**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10**ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5 : τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται Ἄδετος φρ. **3** ταχυδρομικῶς **3.50**. Χρυσόδ. φρ. **6** ταχυδρομικῶς **0.50**.

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902 καὶ 1903 ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. **7**.—Χρυσόδετος φρ. **10**.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, 1904